

Pacte concertat per a l'educació

El Pacte Nacional per a l'Educació que s'ha de signar aquesta setmana introduirà, al Principat, una hora lectiva més per als alumnes de primària –l'anomenada “sisena hora”– a les capitals de comarca i ciutats de més de 10.000 habitants, i representa també el començament de la fi del cobrament de quotes per les escoles concertades. D'aquí a sis anys, el curs 2012/2013, les concertades ja no podran cobrar aquest plus que ara fan pagar als seus alumnes, tot i fer un servei públic. Mentrestant, les escoles concertades rebran diners de la Generalitat per la sisena hora –una hora de més que ja feien i que cobraven a les famílies– i en concepte de noves ajudes per escolaritzar alumnes amb necessitats específiques, com ara nens procedents de famílies immigrades. A més, el Pacte preveu que l'administració encarregui un estudi econòmic “per determinar els costos estàndard del sosteniment dels centres educatius finançats amb fons públics”.

L'acord també diu que els centres obriran des del primer dia de setembre fins a l'últim de juny. S'incrementaran en un 50% les beques de menjador (la qual cosa representa 100 milions d'euros) i augmentaran els ajuts per a l'acolliment matinal.

El Pacte el signaran els sindicats UGT, CCOO i USOC, les patronals de les escoles privades concertades, associacions de pares i de municipis. L'única formació que s'ha negat a adherir-se al pacte ha estat el sindicat majoritari en l'escola pública, USTEC-STES, perquè no considera prioritària la sisena hora lectiva i perquè entén que “l'actual redacció del Pacte que presenta el Departament no acaba de reflectir la voluntat d'impulsar l'educació pública, és del tot insuficient, ofereix molt poques garanties de revertir l'actual situació i, fins i tot, hi ha el perill d'acabar consolidant i ampliant la fractura social que actualment obre la doble xarxa de centres públics i privats”.

La secretària general d'USTEC, Rosa Cañadell, puntualitza que no està

La consellera Marta Cid ha aconseguit un pacte sobre l'educació amb signatures de representants de treballadors, professionals, escoles concertades, pares i alumnes.

El Pacte per a l'Educació ha estat signat per tots els agents implicats excepte la USTEC-STES, el sindicat majoritari en l'ensenyament públic. La raó és que no aposta per augmentar l'escola pública i reduir la concertada.

“en contra del Pacte”, que té “coses positives”, però s'ha perdut l'oportunitat “d'ampliar la xarxa pública i reduir els concerts”: “Malgrat els avenços, es consolida la doble xarxa i preveu diners per a la concertada, amb el contracte programa, i no hi ha mesures clares perquè els centres concertats facin les funcions socials que fa la pública.” Cañadell recorda que “en aquests moments, tot i que la llei no permet seleccionar l'alumnat, el 85% d'alumnes immigrants estudien a la pública”, la qual cosa indica que l'escola concertada no aplica criteris equitatius. Les conseqüències “són negatives per a tot el sistema educatiu, no solament per al públic, perquè així no s'aconsegueix la igualtat social ni la cohesió social”.

El fet que d'aquí a sis anys els centres concertats no puguin cobrar cap mena de quota als alumnes pot amagar

una trampa, segons Cañadell: “Que puguin cobrar quotes no vol dir que pares i mares no puguin abonar quotes voluntàries.”

4.600 nous mestres. El Pacte clou una important inversió de 248 milions d'euros per augmentar les places dels centres públics amb 4.600 nous mestres. Això permetrà adaptar-se a la sisena hora lectiva i també reduir l'horari lectiu del professorat d'infantil i primària per millorar la formació i orientació de l'alumnat i l'atenció a les famílies.

Cañadell reconeix que es farà una inversió forta i es contractarà professorat, però creu que aquesta injecció de diners i capital humà “no s'aplica a mesures que realment són necessàries tot aquest professorat quedarà absorbida per la sisena hora i no per promoure l'atenció individualitzada o disminuir

la ràtio d'alumnes per aula". Per a Cañadell, els problemes no es concentren tant a la primària com a la secundària i, en aquest nivell, "s'hi aboquen molts pocs diners".

Per al Departament d'Educació, que encapçala la consellera Marta Cid, la sisena hora lectiva era una prioritat irrenunciable i assegura que "millorarà la qualitat de l'escola", cosa que es podrà comprovar perquè "donarà resultats a mitjà termini".

D'altra banda, Cañadell no s'està de destacar que hi ha aspectes positius "com les beques per a menjadors i per a acolliment o els plans d'entorn", que són mesures socials positives i en les quals s'ha fet un important esforç econòmic. De fet, els sindicats "germans" de la USTEC al País Valencià (STEPV) i les Illes (STEI) es miren el Pacte català amb certa enveja, segons es desprèn de les seves declaracions a *Vilaweb*. Tot i que tots dos sindicats han aclarit que el pacte "reforça massa l'escola concertada en lloc de promoure a fons la pública", l'STEPV persegueix des de fa anys un acord amb l'administració i l'ensenyament privat. L'STEI, per la seva banda, voldria per a les Illes una reforma del "mètode d'admissió d'alumnes [de la privada concertada] per garantir que els fills dels immigrants tinguin les mateixes possibilitats que els altres a l'hora d'accedir-hi".

El no de la USTEC ha estat criticat, especialment, per CCOO que, per boca del seu secretari general, Joan Coscubiela, ha denunciat que la negativa d'Ustec està condicionada per les pròximes eleccions sindicals en el sector.

UGT, per la seva banda, ha fet un sí crític i considera que el Departament d'Educació vol introduir la sisena hora "de manera precipitada". El seu secretari general, Josep Maria Álvarez, ha advertit que la consellera "serà la responsable si l'aplicació no es pot fer en les condicions òptimes".

El sindicat USOC, per la seva banda, s'ha afegit a l'acord després que s'hagi dedicat una partida de 65 milions d'euros a l'"homologació de les condicions laborals i d'analogia retributiva del professorat dels centres concertats".

Alex Milian

Confidencial

Xavier Vinader

Escàndol Profumo: la fi

John Profumo va ser ministre de la Guerra a Gran Bretanya durant tres anys, en el període 1960-63, quan governaven els conservadors comandats per Harold Macmillan, fins que va haver de dimitir a tota castanya després de protagonitzar l'escàndol politicosentimental més gran del segle XX en el seu país. A partir d'aquell moment va desaparèixer del panorama mediàtic i no va tornar a sortir de l'oblit fins al 1995, quan Margaret Thatcher el va invitar a la celebració del seu setantè aniversari i el va fer seure a prop de la reina. Alguns anys després d'aquella "rehabilitació", el maig del 2003, va rebre un nou homenatge, aquesta vegada parlamentari, per ser el darrer supervivent del grup de 31 diputats conservadors que, el maig 1940, es van rebel·lar contra el seu propi partit refusant la política d'acotar el cap i fer la farina plana davant de Hitler que propugnava Neville Chamberlain, el primer ministre de l'època. Fa pocs dies va morir, amb 91 anys, en un hospital del centre de Londres.

"Va haver de dimitir a tota castanya després de protagonitzar l'escàndol politicosentimental més gran del segle XX en el seu país"

John Profumo provenia d'una família de casa bona, originària de Sardenya, va heretar el títol de baró –que no utilitzava mai– i es va educar a Oxford. El 1940 ja seia al Parlament –amb 25 anys, el més jove de la Cambra–, però això no li va impedir fer la guerra al nord d'Àfrica i acabar amb el grau de brigadier general i cap de la missió diplomàtica al Japó, missió per la qual seria condecorat amb l'Orde de l'imperi britànic. El 1950 torna al Parlament i en els deu anys següents va ocupar diversos càrrecs –des de la secretaria d'Afers Estrangers fins al Ministeri de Transports– i es va convertir, ràpidament, en tota una "estrella" ascendent dins del partit conservador. No amagava la seva ambició de dirigir la diplomàcia del regne i no va parar fins que Macmillan el va fer ministre de la Guerra al juliol del 1960.

Però el brillant ministre tenia punts febles. El més gros eren les faldilles. Un any més tard, va perdre l'enteniment i es va embolicar sentimentalment amb Christine Keeler, una prostituta de l'alta societat de Londres. Li la va presentar Stephen Ward, un osteòpata de moda que gaudia organitzant a casa seva "festetes pujades de to" on hi anava gent de l'establishment i una colla de noies que es deixaven tocar el cul fàcilment. "M'ho feia amb Profumo per divertir-me –va dir Christine Keeler molt més tard–. Era massa vell per mi, però el seu càrrec m'impresionava".

Al final de 1962, els rumors d'aquell embolic arriben al Parlament i a Fleet Street, el carrer de la premsa. I l'afer Profumo explota amb gran terrabastall. Immediatament es descobreix que Christine Keeler compta també entre els seus amants amb tarifa Eugene Ivanov, conseller naval i espia soviètic a la capital britànica. A la seu del MI-5 –contraespionatge– es posen les mans al cap. Creuen que Profumo, enmig d'acrobàcies sexuals, ha pogut confiar a la seva amant secrets d'estat. El tema és primera pàgina cada dia, s'engega una investigació oficial i als sis mesos Profumo dimiteix. Macmillan deixarà el seu lloc després i el substituirà Alec Douglas-Home, però els conservadors "estran tocats a fons". A curt terme, l'afer Profumo els costarà el poder.

Dies després de dimitir, John Profumo va començar una segona vida. Es va presentar al centre social de l'organització caritativa Toynbee Hall i es va oferir per escurar plats. Els quaranta anys posteriors es va dedicar a recaptar fons en favor d'aquesta entitat. La seva dona oficial, l'actriu de cinema Valerie Hobson, li va perdonar la "patinada" de seguida. La societat britànica va tardar un xic més.